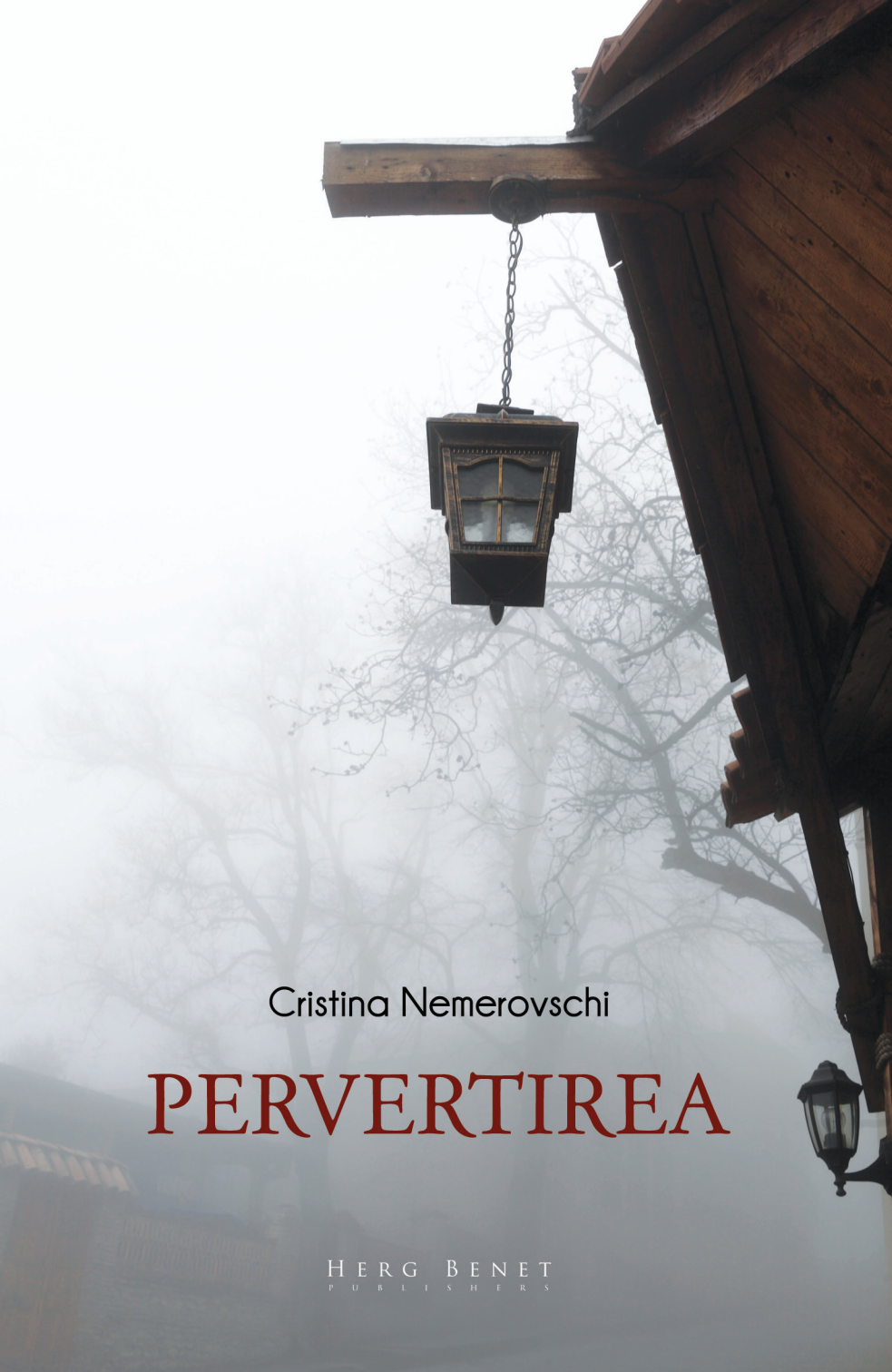

Cristina Nemerovski

PERVERTIREA

HERG BENET
PUBLISHERS

Colecția $\sqrt{7}$

HERG BENET
P U B L I S H E R S

2011

© 2012, 2013 Cristina Nemerovschi

© 2013 Herg Benet Publishers, pentru prezenta ediție

Această carte este o operă de ficțiune. Orice asemănare cu personaje, locuri sau evenimente reale este fie întâmplătoare, fie presupune o intenție artistică din partea autorului. Este interzisă reproducerea totală sau parțială a textelor fără acordul deținătorului de drepturi de autor.

Herg Benet Publishers

Str. Dr. Burghilea 22, sector 2, București, România

www.hergbenet.ro

editor@hergbenet.ro

Copertă: ©2013 The Spartan Bureau

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

NEMEROVSCHI, CRISTINA

Pervertirea / Cristina Nemerovschi. - Ed. a 2-a. - București :

Herg Benet, 2013

ISBN 978-606-8335-84-1

821.135.1-31

Tipărit în România

Cristina Nemerovski

PERVERTIREA

roman

ed. a 2-a

HERG BENET
PUBLISHERS

Supranumită de critici „rebela literaturii române de azi“, licențiată în Filosofie, cu un master despre L. Wittgenstein, **Cristina Nemerovski** a debutat în 2010, cu romanul *Sânge satanic*.

Cartea a reprezentat atât un succes de critică, dar mai ales de public, ediția a 2-a apărând doar câteva luni mai târziu. În numai un an, *Sânge satanic* s-a impus ca un adevărat fenomen social, consacrand un nou stil în literatura tânără și inspirând numeroase manifestări artistice: poezie, piese de teatru, visual art, muzică. Romanul a primit referințe elogioase, fiind comparat cu opere-cult ale unor autori precum J. D. Salinger, Henry Miller, Irvine Welsh, Chuck Palahniuk, Bret Easton Ellis sau Anthony Burgess, și a fost distins cu premiul Tiuk! pentru debut, cu titlul Cartea anului 2011, nominalizare la titlul Cartea anului 2010, ales printre finaliștii Premiers Romans En Lecture. Ediția a 3-a apare în 2013, la editura Herg Benet.

Al doilea roman al Cristinei Nemerovski, *Pervertirea*, este publicat în 2012, tot la editura Herg Benet. Cartea a fost supusă controverselor încă din primele luni, câteva lecturi fiind întrerupte, temele romanului fiind considerate „imorale, violente și indecente“.

Ani cu alcool și sex (ed. Herg Benet, 2012) este al treilea roman semnat de Cristina Nemerovski, fiind o continuare la *Sânge satanic*. *nympnette_dark99* iese pe piață în iunie 2013, reprezentând un real succes de public, fiind reeditată 4 luni mai târziu.

În noiembrie 2013, Cristina Nemerovski publică un volum de dialoguri cu cititorii.

Proza Cristinei Nemerovski a fost inclusă în mai multe antologii, atât din România, cât și internaționale.

„Cred că nici tu, nici eu n-aveam o vină prea mare. Nu suntem adulți, Lucia. E un noroc, dar se plătește scump. Copiii se trag mereu de păr după ce joaca s-a sfârșit. O fi ceva asemănător. Ar trebui să ne gândim la asta.“

(Julio Cortazar, *Șotron*)

„Artistul există pentru că lumea nu este perfectă. Arta ar fi inutilă dacă lumea ar fi perfectă, căci omul nu ar mai căuta armonia lucrurilor, ci doar ar trăi în ea. Arta se naște dintr-o lume greșit concepută.“

(Andrei Tarkovski)

PRIMA PARTE: AMALIA

„De când hotărâsem să o omor o respectam mai mult ca înainte. Era pentru prima dată când o priveam pe Amalia ca pe o ființă însemnată. Cu un rol în univers.“
(Corbu)

1.

AMALIA A DISPĂRUT într-o dimineață de la începutul lui decembrie 2011, o dimineață cețoasă, rece, apăsătoare, sufocantă pentru că nu ningeă încă, iar noi cu toții așteptăm ninsoarea, o presimțeam, o visam. Ciudat, iarna asta nu ninsese nici măcar un fulg, deși se apropia Crăciunul.

Era mizerie pe străzi, traficul mai îmbulzit ca niciodată, așa cum se întâmplă mereu în ultimii ani când se apropie sărbătorile. Maimuțele retarde o iau razna complet. Parcă dintr-o dată, în jur de 10 decembrie, realizează că anul care e pe cale să se încheie nu le-a adus suficient de mult sex, nu le-a adus suficientă mâncare și băutură, nu le-a adus afecțiuni, nici petreceri de vis, nici destul timp alături de copii, și încearcă în astea trei săptămâni să umple toate spațiile goale. Evident că nu reușesc. Atunci îi apucă și mai tare frustrarea. De aia băntuie pe străzi ca bezmeticii, dobitoace amețite cu gaz toxic, orbite, asurzite. Sincer, dacă aș vedea o gospodină, cu trei rânduri de sacoșele așezate grăbit de-a lungul brațului, călcată de un taxi demarând în forță, sau o corporatistă, încărcată de cadourile ei patetice în pungulițe scumpe și lucioase, parfumate, lovită de un tramvai cu un vatman care a exagerat în pauza de prânz cu votca, târâtă de-a lungul șinelor, cu sângele împrăștiindu-se pe haina albă de blană eco, pătând-o ireversibil, aș intra în primul pub și aș cere o sticlă de șampanie. Aș destupa-o, aș face-o cadou celor din bar și pe urmă mi-aș lua o bere.

Partea bună e că dorința mea nu-i deloc deplasată. Corbu

Îmi spunea că, în perioada asta, se înmulțesc accidente. Îmi povestea că vecina lui, o babetă oripilantă, a reușit să-și explodeze două degete pregătind cozonaci cu nucă. Un copil a căzut în casa liftului, într-un bloc din centru, dar, din nenorocire, l-au salvat. Un bețiv de 50 a violat un aurolac de 8. Un șofer beat, grăbit fiindcă trebuia să ajungă la repetițiile pentru masa de Crăciun în familie, exasperat de țișănușii care îți șterg parbrizul la stop, a lovit două minipirande cu mașina; una din ele ar fi trebuit să aibă gemeni în primăvară. Și asta le-a aflat doar Corbu, care în perioada asta nu prea iese din casă. Așa că e posibil să fi fost mai multe, mult mai multe.

Mizeria nu era acolo doar din pricina înghesuiei. Era un jeg și în aer, un miros de praf de pușcă amestecat cu răgâituri de cârnați. Nu toate maimuțele țin post, deși, în ultima vreme, o fac tot mai multe. E din cauza anului apocaliptic, ne-am spus eu și Corbu, după ce am reflectat îndelung într-o întâlnire a Nemuritorilor, vreo 4 minute, la subiectul ăsta. „Pula mea da hm totuși țineau post și prin 2004-2005... atunci era departe anul apocaliptic. Nici măcar nu știu dacă se decretase 2012 ca fiind sfârșitul absolut“, zisese Corbu, la care am replicat eu că, firește, avea dreptate, doar că ținutul postului era o reminiscență a spaimei pe care o trăseseră când venise anul 2000. „Sunt sechelele“, i-am explicat. A conchis că aveam, evident, dreptate. Nu doar mirosul și fețele oamenilor erau jechoase în ziua aia, ci și trotuarele, gardurile, sacii negri de gunoi lăsați în fața blocurilor, blana maidanezilor, afișele cu concertul lui Ștefan Bănică Jr. la Sala Palatului și Liviu Guță la Polivalentă, schelele muncitorilor care se ocupau de reabilitarea termică a blocurilor din mai toate sectoarele Bucureștiului, autobuzele, tramvaiele, scările de metrou, țișările pe care și le aprindeau oamenii în stații, ghiozdanele colorate ale puștoaicelor care îi provocau reverii erotice lui Corbu, gagicile, nu ghiozdanele, deși, dacă e să facem un efort de imaginație și să invadăm intimitatea amicului meu pictor, cu siguranță și ghiozdanele colorate îi stârneau oarece fantezii,

în special alea roz cu Hannah Montana, jechoase erau și căciulile și șepcuțele, cu o denumire specială pe care n-am ținut-o minte niciodată, de pe capul exemplarelor feminine mature, machiajul lor, paltoanele și cizmele, scările de la intrarea în fiecare magazin, decorațiunile de sărbătoare puse de primărie prin copaci, care se aprindeau seara, la oră fixă, buchetele de flori, din ce în ce mai sofisticate, ale florăreselor, măsuțele pe care vânzători ambulanți ofereau globuri de brad, beteală, instalație cu beculețe, Moși Crăciuni de diferite mărimi, bilete pentru o seară cu sex garantat în doi (coliere, brățări și cercei), coșurile de gunoi metalice pentru stins țigara de la intrarea în supermarketuri, chiar și guguștiucii care vânau câteva firimituri de cozonac sau coji de semințe. Chiar mă întrebam într-un timp: dacă toate animalele astea domestice sunt oricum adaptate la viața oamenilor și sărbătoresc împreună cu ei tot ce prind, oare guguștiucii mănâncă de Paști ouă fierte? Ar fi kinky, mă gândesc, ca și cum am mânca noi avortoni de la africani. But heh, who cares after all... din partea mea, să mănânce și coaie de urs.

Era jegul de care ziceam, așezat pe toate obiectele și ființele, îl percepeam cu toate simțurile, alerte din pricina frigului, din pricina lipsei voite de hrană din ultimele zile. Corbu avea ideea asta, un pic copilăroasă poate – să nu mâncăm mai nimic în perioada în care maimuțele se îndoapă. Era un semn de protest. Atestam, pentru a mia oară, și prin asta, prin refuzul de a ne îmbuibă, că suntem complet și ireversibil diferiți de ei.

Mulți spun că anotimpurile reci nu pot fi sufocante. Doar vara canicula și praful îți astupă plămânii, cred ei. Ce prostie. Orice poate fi sufocant, chiar și aerul rarefiat, atunci când îți neagă libertatea. Și muntele te strânge de gât, dacă nu te lasă să fii așa cum ești.

De asta și dispăruse Amalia în ziua aia, mi-am zis ceva mai târziu, când absența ei fusese deja proclamată oficial. Cine știe, probabil o răpise șuvoiul ăsta de lume care se agită fără sens, care se deplasează dintr-un loc în altul numai pentru

a-și crea iluzia că acțiunile ei au vreun rost, că îi pasă cuiva într-adevăr. Oamenilor cel mai mult le place să creadă că fac lucruri importante, că alți indivizi depind de ei, că sunt esențiali. Automutilare prin orbire cu bună știință: mă-ta și tac-tu vor supraviețui și fără crema antirid și parfumul, respectiv flanela și ceasul, pe care i le faci tu cadou de Crăciun. Progenitura îți va crește și fără minibicicleta și ciocolata cu alune de pădure pe care i le pregătești în secret, să creadă că-s de la Moșu'. Părlițul de șef nu va crăpa dacă tu nu te prezinți la party-ul corporatist de pe 17 decembrie, în care îi vei aduce un cadou de pe un bilețel tras la sorți, ultimul răcnet în materie de fun și socializing în moda multinaționalelor. Sor-ta nu se va sinucide fără inelul ăla. Pula care ți-o trage săptămânal din plictiseală și milă va mai rezista un an fără after-shave-ul pe care i l-ai pus deja într-un punguliță pe care sunt desenate două cârduri de inimioare, ca păsările rebegite de frig în stol, sub care scrie LOVE. Pizda cu care ți-ai făcut planuri pentru noaptea de Revelion ar putea fi un eșec oricum, chiar dacă îi cumperi lenjeria asta de fițe, care te usucă și te face să te gândești la câte alte lucruri ți-ai fi putut lua ție de banii ăștia, făcându-te s-o disprețuiești chiar mai mult ca până acum și să-ți dorești s-o fuți cât mai repede ca s-o poți da dracului apoi – i-ar putea veni ciclul pe 31 decembrie.

De asta dispăruse probabil Amalia. Ea avea obiceiul să caște gura adesea, să se bage în îmbulzeală, din pură curiozitate. O fi luat-o avalanșa și cine știe unde o fi ajuns. Poate acum e la un party corporatist, un șef cu sacou scump, strâns pe burtă, îi face ochi dulci, în timp ce angajatele se dau de ceasul morții gândindu-se cine o fi păsărica asta fragedă care s-a vârât tam-nesam în peisaj. Își dau cu presupusul în legătură cu vârsta ei: să aibă 20? 21? Poate 18? Poate chiar mai puțin?

— Ei, astea, putoriștile din ziua de azi, poți să te aștepti la orice, spune aparent plictisită o contabilă blondă, pe la 40 de ani, doar 29 declarați, cu o lună jumate de mers zilnic la sală și cosmetică, pentru a fi pregătită de party, cu talpa găștei

lățindu-i-se vizibil la colțul ochilor, cu buzele țuguiate, acre.

Amalia este îmbrăcată cu o rochie gri metalic, fără spate, prinsă la ceafă, acolo unde rădăcinile părului ei miros a pădure tropicală, a gumă de mestecat uneori, cu sandale foarte decoltate, cu părul proaspăt descrețit căzându-i până spre talie, deasupra fundului bombat care se conturează lejer sub paie-te. Tocmai când șeful e aproape să dea frâu liber fanteziei cu Amalia, un bossuț mai mare, un adevărat baban în ochii unora, i-o suflă de sub nas, invitând-o pe ringul de dans. E ceva mai în vârstă, lucru cât se poate de firesc într-o corporație. Gradele sunt stabilite în funcție de câți ani din viața ta ești dispus să arunci la gunoi. Se mișcă cu greutate, iar cei 17 ani pe care îi are fundul bombat al Amaliei îi cam dau bătaie de cap. Deși lentă, babanul nu reușește să danseze decât jumate de piesă. Se retrag la masă, el scoate o batistă, nu tocmai curată, și își șterge fruntea plină de transpirație. Își slăbește nodul la cravată. Amalia pare să caute cu privirea pe cineva... Bătrânul îi aduce o băutură cu o culoare ciudată, într-un pahar fițos. Tocmai atunci, în sala uriașă își face intrarea un adevărat du-lău. Coșmarul tuturor celor care sunt chemați la discuții pentru dezvoltare și planuri de extindere: gras, înalt, arogant, cu fața roșie de parcă ar fi mereu în pragul unui atac de cord. Toți se ridică și îi întind mâinile, femelele își aranjează coafura, dar el pare să nu-i observe și înaintează decis spre Amalia, care, cu paharul pe jumătate golit, nici nu-l remarcă pe moment. Îi pune hotărât mâna pe braț, o forțează să lase băutura pe masă și să-l urmeze. Întreaga sală scoate un murmur indignat, mai întâi o singură voce, care se sparge apoi în mai multe tonuri:

— Cine e curva, cine e paparuda, ce-i cu favoritismele astea pe față?

— Sigur e amanta cuiva, ba nu, fica, târfa nenorocită, și ai văzut ce urâtă e?

— Și Rihanna e mai frumoasă!

— Și cu belciugul ăla în nas, bleah!

— Lasă, dragă, i se potrivește, ce-ai vrea, ăștia sunt

înapoi, tu n-ai văzut în filme, sunt niște animale!

— Probabil a venit de curând, n-am văzut-o până acum, la ce departament e?

— Da, nici noi nu știm...

Amalia dispare la brațul buldogului, iar ochii ei încă mai par să caute pe cineva.

Sau, poate, șuvoiul de maimuțe proaste și amețite a dus-o în piață. Poate că acum Amalia stă lângă o tarabă murdară, din ciment, pe care sunt înșirate portocale, mandarine și grefuri, iar, alături, jumătăți de dovleac curățate de semințe. E prinsă în șuvoi și nu se poate mișca, tot ce poate face e să aștepte și cărdul să se deplaseze de la sine. Nu se poate întinde nici măcar să ia o portocală și s-o desfacă. După vreun sfert de oră, înaintază un rând, ajungând în dreptul tarabei cu salată și ridichi. I se face poftă. Degeaba. La nici un metru de ea, niște țigănuși aprind o pocnitoare. Amalia și-ar acoperi urechile și s-ar ține de nas, dar mâinile îi sunt prinse în aglomerația șuvoiului. Încearcă totuși să ridice o mână și s-o ducă la urechi, dar e apostrofată de femeia de față:

— Ușurel, duduie, unde crezi că ești aici, la cafenea?

Pocnitoarea bubuie, Amalia se bucură că a surzit temporar și nu mai aude protestele stupide și agresive ale femeii din față. Mai avansează un rând, acum e la usturoi și mere. I-a intrat un fir de păr în ochi și ar vrea să îl îndepărteze cu mâna, dar nu are atâta energie pentru încă o dispută. În timp ce se apropie, mai încet ca melcul, de taraba cu conopidă, un individ scăpat din rând îi îmbrânțește pe toți și se repede în față. Are pe chip întipărit sentimentul învingătorului. Al omului care nu mai are nimic de pierdut.

— Huoooooooooo, măgarule!, zbiară gloata. Stai la rând, țărăneee!!!

Rândurile au fost parțial devastate, iar Amalia profită pentru a-și îndepărta firul de păr intrat în ochi. Parcă e altă viață. Îi pare rău că răzmerița nu a avut loc pe când era la mere, la portocale sau la ridichi... nu poate șterpeli o conopidă uriașă

și, chiar dacă ar putea, oricum n-ar mânca-o crudă. Ea e în general foarte atentă cu dieta. Între timp, rebelul se pare că a fost prins. Amalia nu poate vedea în față, unde se întrezărește doar un șir nesfârșit de căciuli, dintre care multe de blană, dar aude vag propunerile revoltaților:

— Să-l snopim în bătaie!

— Să-l dezbrăcăm și să-l lăsăm aici!

— Să-l trimitem înapoi la coadă!

— Să-și piardă rândul!

— Să-i dăm foc!!!, propune o voce arțăgoasă de femeie.

— Să-l jupuim și să turnăm sare de murături pe el, zice tot o femeie.

Amalia vede pe jos o mânășă, neagră, plină de noroi, care pare călduroasă. Se apleacă, o ridică. Își strecoară în ea mâna stângă. Parcă i-a revenit de tot auzul. Foarte bine, și așa era frig ca dracu', își zice.

Sau, biată copilă, urmând ceata animalică oarbă, o fi ajuns în vreun supermarket. Poate că stă acum în mijlocul raioanelor încărcate de te miri ce, orbită de lumina prea puternică, oripilată de vocile ascuțite de copii mofturoși care fac pe ultima sută de metri o campanie de persuasiune asupra părinților, miza fiind multe cutii de bomboane, îngreșată de mirosul de detergent și săpun antibacterial amestecat cu cel de cozonac fierbinte. Poate că s-a oprit în fața globurilor de brad, cu megareducere, la set, și își amintește vreun Crăciun din copilărie, cu mâinile aspre și păroase ale Babuinului mereu acolo, explorându-i cutele rochiței, cu madam Urechiuț beată crișă pe fotoliu, încă bunoacă dacă ar mai pune pe ea vreo 20 de kile și niște riduri, ar zice acum Corbu, bunoacă și cu o dâră de vomă pe rochia sexy, out of fashion, pe care o îmbracă la cererea Babuinului. Sau Crăciunul trecut în care ne-am tras-o în parc, morți de frig, aproape beți, nu prea departe de

12 august

Jurnalul meu a început în ziua aia lungă de vară în care mi-am cumpărat o rochie roșie.

Atunci, îmbrăcată cu rochia aia, roșie, lungă și mulată, mi-am dat seama că îmi place puțin de mine. Sau, cel puțin, că nu mai uram atât de multe chestii la mine: nici pielea prea întunecată, nici genunchii prea ascuțiți, nici părul prea creț, nici dinții prea albi și prea drepti, nici lobii bombați ai urechilor, nici fruntea prea înaltă, nici sprâncenele prea groase. Îmbrăcată cu rochia roșie, eram un pic altceva. Erau și bucăți din Amalia care nu mai arătau la fel de familiar pe cât mi le reaminteam. Asta a fost de fapt, de aici a început totul: în oglinda mare din grotă, păream aproape o străină, care furase doar puțin, foarte puțin, din fosta Amalia.

În rochia aia lungă și mulată, păream genul de om care merită să țină un jurnal. O femeie căreia i se întâmplă lucruri și care are ceva de lăsat în urmă. Un om pe care l-ai asculta povestind, fără să te plictisești prea tare.

În rochia roșie, puteam fi o femeie pe care s-o iubească Ulf.

Sau, dacă nu Ulf, măcar Corbu.

21 septembrie

Terminasem de epilat un picior. Partea inferioară a unui picior, mai exact. Stângul, cred. Încă le mai încurc, stânga cu dreapta, iar Ulf râde mereu cu nesimțire de mine. Lăsasem lama pe marginea chiuvetei. Era împuțită rău chiuveta, dezgustătoare, cu urme roșietice – cea mai mare parte din ele

lăsate de dărele de borătură cu care o împodobeau Babuinu aproape în fiecare dimineață. Într-un fel, preferam să borască în pat, ca să nu fiu nevoită să înghit damful ăsta acru când mă spălam pe dinți, înainte să plec la școală. Cu greață în gât, îmi astupam nările cu două degete și continuam așa să îmi perii dinții. Mă înecam după vreo jumate de minut și renunțam. Noroc că se inventaseră pastilele Orbit.

Nici în pat, atunci când bora, nu era chiar fericirea de pe lume, fiindcă imbecila de maică-mea mă puneă de cele mai multe ori pe mine să curăț. Nu știu cum se făcea, dar aproape de fiecare dată când vomita Babuinu litri întregi de alcool, maică-mea avea unghiile de abia date cu oja... Ca un făcut, ca o conspirație a ojei care să încăpățâna să fie mereu pe unghiile ei când nu trebuia, ca să nu zic mai rău.

La dracu', și tura asta de dimineață la liceu chiar sugea.

Acum se scurgea de pe lama de ras o zeamă gri. Celule moarte din mine, fire de păr retezate, jeg. Mult jeg. Suntem groaznic de murdari, chiar și atunci după ce tocmai am făcut baie. Omului îi ia doar câteva clipe ca să se umple de căcat pe tot corpul. Omul e cel mai denaturat animal, spunea Ulf. Față de un câine, de un cimpanzeu sau de un șobolan, omul e la același nivel de inteligență și sensibilitate pe cât e un pensionar suferind de Alzheimer pe lângă Kierkegaard. Kierkegaard fiind, evident, șobolanul, sau cimpanzeul, sau câinele, pe când pensionarul incapabil echivala cu omul prăpădit, păduchiuțul bun de nimic. Tot el îmi povestise cum urmărise cândva, pe drumul către mare, reacțiile unei nevăstuici speriate de mașini, aflată în mijlocul șoselei, comparate cu ale unei parașute care coborâse să verifice ceva la o roată. „N-ai idee cât de deșteaptă și de ingenioasă era nevăstuica“, îmi zisese Ulf. „Adesea, animalele au nevoie să fie comparate cu oamenii, pentru a ne da seama cât de inteligente și fascinante sunt.“ Îi dădeam dreptate, de multe ori. Tot el îmi sugerase porecla Babuinu, pe care i-o atribuisem definitiv, irevocabil, tatălui meu vitreg. De la un timp îi dădeam dreptate în absolut orice lui Ulf. Și nu

CUPRINS

Prima Parte: Amalia	7
Partea a Doua: Maria Magdalena	149
Partea a Treia: Cala	277
Epilog	347
Noaptea în care am devenit Ulf	349
Jurnalul Amaliei	355

„Poate că cea mai subtilă și mai captivantă parte a romanului este formată din considerațiile sociale, filosofice și estetice, dovadă a maturității unui scriitor care poate evolua și pe portativ abstract. Surprinzător este filonul trăirist, primordial manifestat prin dezavuarea milei pentru umanitate, un sentiment care 'murdărește' și retează voința de putere. Este mult nietzscheanism în aceste pagini, împins până la un cinism salvadordalinian. Intenția predominantă este orișicât una tempestuoasă. De aceea și personajele sunt plasate la extreme, după clasică rețetă romantică. Deși ele ar trebui să fie bizare și gotice, la un *close reading* răsar, surprinzător, fisticchii și pitorești.“ (Felix Nicolau)

*

„*Pervertirea*, al doilea roman al Cristinei Nemerovschi, calcă iarăși peste clișeele burghez-proletar-ciocoiste din divertismentul de un entuziasm greșos al televiziunilor, zgârie *Glantz*-ul revistelor pentru femei, plonjând dezinhibat într-o lume ascunsă ochilor ipocriților pudibonzi ce se prefac a nu ști că trăiesc într-o Românie intens stratificată. Concentrându-se, nu fără o doză zdravănă de sadism, asupra existențelor subterane duse de câțiva dintre tinerii zilele noastre, cartea radiografiază nemilos trivialitatea mizeră a unei societăți ce seamănă mai mult cu inversul celei mai bune dintre lumile posibile. Un portret îngroșat la maximum, în liniile caricatural-suprarealiste care îi sunt deja o marcă tinerei romaniere.

Cristina Nemerovschi scrie în acvaforte despre plictiseală, depresie, lene și dezgust, despre alcool, droguri, viață la limită. Nenumărate partide de sex – cu minore, cu majore, cu tinere, cu pensionare, cu urâte și cu frumoase – traversează povestea spusă la mai multe voci. Personajele ei trăiesc, la modul aproape zoologic, o viață pe dos, așa încât pare într-adevăr că 'trăsătura esențială a umanității este eșecul'.

Cu scriitura ei dură și sensibilă, sarcastică și tandră totodată, servind o anti-estetică personală, Cristina Nemerovschi se dovedește rebela literaturii române de azi.” (Radu Voinescu)

*

„*Pervertirea* te ghidează în tainele perversiunii: ai parte de o gamă largă de experiențe hardcore, însă miza e în altă parte – transferul de personalitate și criza artistului.

Avem de-a face cu un roman care te dă cu capul de toți pereții, îți violează corpul, mintea, limbajul, obișnuințele. Vom avea (cel puțin) două chei de lectură: din perspectiva Nemuritorilor, avem de-a face cu o criză

de creație depășită prin crimă (titlul semnificând atunci perversitatea celor câteva personaje care se contaminatează) și din perspectiva păduchiușilor, cu o criză existențială puternică, însoțită de criza de creație, ce răstoarnă normalul, firescul, cunoscutul, banalul (titlul fiind astfel perversitatea realității/aparențelor/limbajului/moralității). Creația rămâne un epicentru, indiferent de cheia de lectură.“ (**Adriana Bărbat**)

*

„Cristina Nemerovski confirmă prin *Perversitatea* că valoarea scriiturii sale nu a fost o sublimare artistică de moment și că este capabilă de a-și susține proza densă și furioasă cu noi scenarii. Abilitatea supremă a autoarei se vede în pasajele de introspecție și, mai ales, în construcția și mecanica relațiilor dintre personaje, acțiunile acestora nefiind întotdeauna în ton cu sentimentele. Bănuim o afecțiune profundă, oarecum homosexuală, între Ulf și Corbu, perturbată de intruziunea femeilor, cu care cei doi se implică în aventuri amoroase. Toate aceste curente subterane sunt magistral controlate de pixul (sau tastatura) autoarei.

La fel de subteran curg curențele literare, jocul cu formele și intențiile literare ale Cristinei Nemerovski. Avem un roman de un realism crunt, actual, prins în evenimentele unei Românie recente (cu paginile despre episoadele din iarna trecută, din Piața Revoluției), avem un thriller întunecat cu accente splatterpunk (în descrierea trecutului Calei), avem un mystery noir (dispariția Amaliei și investigațiile ulterioare), avem un roman pornografic (scenele din Grotă) și un roman fantastic (aparițiile lui Moș Bărbușă fiind, pentru mine, cele mai frumoase din carte). Autoarea construiește un roman amplu, multidimensional, depășind acea furie nihilistă a protagoniștilor romanului de debut, atacând tema artistului în România de astăzi.

Căutarea Amaliei este doar un pretext, poate de aceea rezolvarea crimei rămâne scăldată într-o ambiguitate benefică romanului, și ne învață că întotdeauna adevăratele căutări sunt mascate în spatele unor munda-ne, iar cei ce caută prin artă nu găsesc salvarea. Pentru că arta nu salvează, arta pervertește.“ (**A. R. Deleanu**)

*

„*Perversitatea* este o simfonie întunecată despre amăgirile singurătății. Natura diabolică devine un fel de-a fi atunci când finalitățile sau normalitatea sunt bruscate neașteptat. Așa cum e chiar destinul. Sau moartea.“ (**Marius Miheț**)

*

„Mărturisesc că am început să citesc cu emoții manuscrisul celui de-al doilea roman al Cristinei Nemerovschi. Îmi plăcuse foarte mult *Sînge satanic*, despre care am vorbit cu entuziasm nereținut la lansarea de la Iași, așa că îmi era teamă ca al doilea roman să nu mă dezamăgească. Mă gîndeam că poate autoarea, sedusă de succesul primului roman, va fi fost tentată să-i reia rețeta. Mă mai gîndeam că, după un roman atît de reușit, e foarte greu oricărui autor să mențină ștacheta. Din fericire, după primele treizeci de pagini temerile mele s-au făcut praf și pulbere.

Deși explorează tot mediul tinerilor 'furioși' de astăzi, povestea e cu totul altfel – avem și o tramă cumva polițistă, ba chiar și o călătorie prin tunelul timpului în urmă cu vreo jumătate de secol, pentru a reveni pînă la mișcările de protest din ianuarie curent! – și cu totul altfel construită. Deși arta compoziției rămîne una barocă, arborele mării povești și micilor povești ce-i cresc pe ramuri, este cumva mai stilizat, ramurile sînt mai puține și fructele mai rare. Ansamblul devine însă mai limpede fără a pierde din complexitatea întîmplărilor.

Pînă la urmă, deși comparația e aproape imposibil de făcut, s-ar putea ca *Pervertirea* să bată *Sînge satanic*. Dar la limită!“ (**Liviu Antonesei**)

*

„Cu *Pervertirea*, autoarea nu pare a se fi cumințit deloc, ba chiar dimpotrivă. Prozatoarea ne aruncă însă într-o situație-limită în care personajele, extreme și ele,ucid pentru a perpetua arta. Întrebarea cu care rămâi după: am merge pînă la crimă în numele artei autentice? Un suflu de o imoralitate adîncă animă artiștii din *Pervertirea*, care par a-și fi inventat un sistem propriu de valori, în răspăr cu cel agreat de societate. Un artist genial ar trebui judecat după aceleași norme banale după care îi vezi pe ceilalți? Cât se poate ierta creatorului?“ (**Alexandru Petria**)

*

„Trei lumi inventează Cristina Nemerovschi, ca pretext pentru una singură. Dar fiecare separată și amară, în ciuda interacțiunii continue, în ciuda complicațiilor, în ciuda relațiilor dintre ei. Singurătatea, ca prilej de autoanaliză, pare o alegere bună, sfîșietoare pentru contextul general, presărat cu sacrificii (de sine și nu numai), cu sordid (dar nu gratuit), cu sado-maso (și să nu ne oprim aici), cu punerea artei deasupra individului (pînă la urmă, așa ar trebui să fie).

Fiecare dintre cei trei vorbește despre el însuși și despre cei din jurul lui, dar prăpastia se cascadează din ce în ce mai înfricoșătoare în confortul ei ciudat, și nimeni nu mai cunoaște pe nimeni până la urmă. Singurătățile ascund demoni, demonii sexului, ai creației, ai obsesiei. Singurătățile nu se vindecă deloc între ele. Există și un loc conspirativ, numit Cala, unde singurătățile acestea se reunesc, boante, ca într-un fel de 'my happy place', doar că pe invers.

Pudicii sau falșii pudici ar trebui să fie primii care să pună mâna pe cartea Cristinei Nemerovski. Pentru că paginile ei vorbesc despre o imoralitate profundă a lumii în care ne desfășurăm existența, dar care, până la urmă, așa greoi, cu droguri, sex și artă bolnavă, înseamnă tot viață.“
(Oana Dușmănescu)

*

„Cristina Nemerovski (de)construiește un univers al nihilismului, dar propune, în tonul unui nou tip de contract social, prin personajul lui Ulf, o nouă ierarhizare a omenirii: în Păduchiuiți și Nemuritori. În fond, cartea Cristinei Nemerovski este, dacă vreți, un mic tratat – filosofic – despre (conștiința) artă, despre prietenie, despre iubire, despre sex, despre muzică, despre seducție, despre instinctele primare, amenințătoare.

Pervertirea este cartea care vorbește cel mai coerent despre etapele schimbării la față a României ultimelor două decenii, cu atât mai mult cu cât prin pervertire înțelegem: corupție, seducție, eliberare a fantasiei, dezinhibare, ademenire etc. Cred cu toată convingerea că romanul Cristinei Nemerovski vorbește la fel de clar și despre ademenirile, seducțiile și măștile literaturii române a ultimelor decenii.

Pervertirea este romanul care alungă, ca pe niște muște bețive, măștile și inhibițiile scriitorului. Este romanul care s-ar putea să placă nu doar misoginilor, bisexualilor, rockerilor, ci și adevăraților artiști rătăciți în căutarea unui canon, a unei chei de succes.“ **(Paul Gurban)**

Amalia, o adolescentă deloc banală, dispare într-o dimineață de decembrie. În căutarea ei pornesc tocmai principalii suspecți: Ulf - un scriitor mizantrop, Corbu - un pictor fascinat de lolite, dar și de septuagenare, Tara - o prostituată expertă în sex extrem. Protestele sociale din ianuarie 2012 constituie, în premieră în literatura română, o parte din fundal. Căutarea Amaliei reprezintă pentru cei trei o introspecție dură, o caustică analiză a umanității degradate. Alte figuri pitorești apar treptat în rolul de suspecți: o Dominatoare, o liceană cu tendințe de nimfomanie, un moș însoțit de o ceată de pelicani. Suntem atrași într-un București underground, cu cluburi dedicate sado-masochismului și memorabila Cală, amintind de *Călăuza* lui Tarkovski.

În *Pervertirea*, doar arta pare să scape de atingerea nihilismului. Pentru ea, se poate ajunge însă și la crimă?

“Cu scriitura ei dură și sensibilă, sarcastică și tandră totodată, servind o anti-estetică personală, Cristina Nemerovski se dovedește rebelă literaturii române de azi.”

(Radu Voinescu)

“S-ar putea ca *Pervertirea* să bată *Sînge satanic*. Dar la limită!”

(Liviu Antonesei)

“*Pervertirea* este cartea care vorbește cel mai coerent despre etapele schimbării la față a României ultimelor două decenii.”

(Paul Gorban)

“*Pervertirea* este o simfonie întunecată despre amăgirile singurătății.”

(Marius Miheț)

“Avem de-a face cu un roman care te dă cu capul de toți pereții.”

(Adriana Bărbat)

“Dacă romanciera va persista în astfel de analize ale mentalităților, va ajunge un psiholog mai televizat decât însăși Aurora Liiceanu.”

(Felix Nicolau)

www.hergbenet.ro

ISBN 978-606-8335-84-1

9 786068 335841 >